

nobni možje pečali v toliki meri, kakor s Hrosvito. Njena dela je našel humanist Konrad Celtes okolo 1492. l. v benediktinskem samostanu sv. Emerana v Regensburgu in jih je izdal v Norimbergu 1501. leta z naslovom: *Opera Hrosvitae illustris etc.* Na novo so jih izdali H. L. Schurz-fleisch v Wittenbergu 1701. leta, Migne (Patr. lat. CXXXVII.)* J. Bendixen, Lübeck 1857., K. A. Barack, Nürnberg 1858. Doktorski diplom sta si s svojimi razpravami o Hrosviti pridobila: G. Freytag, Breslau 1839., A. H. Hoffman v Fallersleben, Breslau 1839. O pristnosti njenih spisov je dvomil slavni avstrijski zgodovinar Aschbach, bivši vseučilišni profesor na dunajskem vseučilišču 1867. (Sitzungsberichte der k. k. Akademie der Wissenschaften) II. izdaja 1868.; zagovarjal jo je R. Köpke, Zur Literaturgeschichte des X. Jahrhunderts, Berlin 1867.; E. Bernheim, (Lehrbuch der hist. Methode, Leipzig 1894.) je označil Aschbachovo delo kot »abschreckendes Beispiel von Hyperkritik.« Posebne knjige in razprave o Hrosviti so pisali dalje: Ch. Magnin, (Revue des Deux Mondes) 1839.; Ph. Chasles, istotam 1845.; E. Dorer, Roswitha die Nonne von Gandersheim, Aarau 1857.; F. Löher, Hrotsvitha und ihre Zeit, München 1858.; H. von Walderdorf (Verhandlungen des hist. Vereines für Oberpfalz.) in Grashof »Das Benediktinerinnenstift Gandersheim und Hrosvitha, »die Zierde des Benediktinerordens« (Studien und Mittheil. aus dem Benediktinerorden B. V—VII. 1884—86).

Ker so se torej Nemci, Francozi in Angleži bavili s to izredno žensko pisateljico, se tudi naše ženstvo nekoliko seznani z njo.

TVOJE STRUNE. UTVA.

Srca zaprašene strune
zopet dragec, asoniraš,
nekedanje čarokrasne
melodije spet mi sviraš.

Ah, glasovi so ubrani,
le uho mi ni več tisto,
da bi čulo, kakor lani,
vse tako lepo in čisto.

ZA SLOVENSKO UNIVERZO V LJUBLJANI.

V „SLOV. PŘEHLEDU“ PRIOBČIL STEPAN
RADIČ; POSLOVENIL F. I.

Od druge polovice minulega stoletja študira na treh nemških univerzah (dunajski, graški in insbruški) na stotine narodno probujenih Slovencev, Hrvatov in Srbov. A še le te dni je ta vseučiliška mladež prvič vsa možato manifestovala za prospeh slovenske univerze v Ljubljani. Ta manifestacija ni nasledek globoke narodne zavesti in resnične kulturne potrebe, ki bi jo najbolj morala čutiti mlada srca, vzgojena v narodni sredni šoli in prisiljena pozneje študirati na tujem visokem učilišču. Hrupni projev jugoslovanskih akademikov — zlasti na Dunaju — je takrat samo reakcija nekaj proti brutalni brezobzirnosti ne le nemško-nacionalnih kolegov, ampak tudi mnogih vseučiliških profesorjev, dá, do izvestne mere i samih akademiških uradov, nekaj pa je to protest proti zamišljeni ustanovitvi univerze v Trstu, ki jo vsi italijanski činitelji zahtevajo z neodstopno vztrajnostjo i — kakor se vidi — tudi z veliko nado v hiter uspeh.

Kakor nobena reakcija tako tudi to gibanje za slovensko univerzo nima zato velikega političnega pomena, pa tudi njega moralni pomen je dokaj majhen. Pred vsem je treba uvažiti, da velika večina južnih Slovanov ide navdušena na »študije« v daljno dunajsko veliko mesto, kjer je tako lahko provesti mnogo študentskih po-

*) Samo slavospev na Otona I. Pertz Monumenta hist. Germ. IV. p. 317. seqq.